

[Stetter.]

drejer sig om, dette indlæg. Hvad betyder det, at disse jordlove ikke kan holde? Det udtryk vil jeg gerne have defineret nærmere.

(Kort bemærkning).

Maigaard: Hr. Knud Damgaard var ikke tilfreds med mine tyskkundskaber, og det tror jeg i og for sig er et standpunkt, han deler med min gamle tysklærer. Men jeg kan ikke acceptere, at min fremstilling var ulogisk. Jeg har aldrig sagt, at alt erhvervsliv vil flytte sydpå. Det har jeg ikke sagt, og derfor gælder hr. Knud Damgaards logik til Wandsbek. Yderligere må jeg pege på, at den situation, vi kommer ind i på det jordpolitiske område, bl. a. i det område, hvor hr. Knud Damgaard er valgt, det er, at der ikke alene åbnes op for erhvervsmæssig udbygning, men også for spekulation, når spekulation er et erhverv. Og spekulation, eller hvad man nu vil kalde det — erhvervsvirksomhed eller ejendoms-mæglervirksomhed, det er jo ikke alle ejendomsmæglere, som er spekulanter, det hævder jeg ikke — spekulation er et hæderkronet erhverv i fællesmarkedet. Det kan hr. Knud Damgaard læse i fællesmarkedets direktiver. På dansk eller tysk, som man vil, det er ikke afgørende for mig.

Det gjorde mig egentlig ked af det, at der nu var kommet et nyt skud på den meget, meget brogede stamme, der hedder socialdemokratiet, for hr. Knud Damgaard lagde jo en helt ny jordpolitik op i sine bemærkninger om, at italienere skulle kunne opkøbe jord til italienske sommerhuse, man skulle kunne leje ud. Det er et nyt socialdemokratisk standpunkt, men det er måske det europæiske, der er ved at komme så småt? Hr. Svend Haugaard var meget vred, men han var mindre klar, end han var vred. Det er rigtigt, at vi kan bruge forkøbsretten på skovene, men vi må ikke bruge forkøbsretten nationalt, vi må kun bruge forkøbsretten til at føre en planlægning ud i livet. Det var det, der var min pointe.

Jeg er mere interesseret i markedsministerens bemærkninger om fjernforpagtningen, altså i, hvordan man i markedssekretariatet ser på direktivet, end jeg er i hr. Svend Haugaards synspunkt om, hvordan det burde være. Det er jo ikke så interessant,

når der ligger meget klare fællesmarkedsregler om, hvordan det skal være.

Så lægger vi et seriøst arbejde frem, som er lavet af dygtige økonomer, om prisstigningerne, og hr. Svend Haugaard svarer med nogle erfaringer, han har gjort i Ribe amt. Dette turde ikke være seriøst.

Jeg bemærker mig, at blandt de mange ting, hr. Svend Haugaard ikke svarede på, var spørgsmålet om 5 års reglen. Det er altså — modsat det, hr. Svend Haugaard skrev i Politiken — sådan, at der ikke er nogen fast 5 års grænse.

Jeg må i øvrigt beklage, at hr. Hilmar Baunsgaard, som jo kun sjældent forlader statsmandens olymp for at stige ned til os andre og drøfte samfundsanliggender, ikke har fundet anledning til at gøre rede for, hvorfor han brugte så urimelige og stærke ord som demagogi om det, vi havde lavet. Det var ganske interessant, ikke mindst efter dette meget moralske indlæg, vi hørte i eftermiddags, det, der lå mellem latinskolerektorens og lægprædikantens. Det var meget sjovt efter denne moralisme at få klarlagt, hvad det egentlig er, der er demagogisk i det, vi har sagt.

Jeg skal slutte her, det er jo en kort bemærkning, så hr. Juul-Madsen og hr. Stetter og hr. Johan Philipsen skal have nogle bemærkninger til gode, men de skal nok komme. Det er jo et spændende og interessant spørgsmål, som der efterhånden er ved at komme klarhed over. Men de herrer har ikke bidraget til klarheden.

Robert Pedersen: Denne årelange politiske debat om Danmark og EF har været et værditilskud til det danske folkestyre. Aldrig i vor politiske historie har et politisk emne samlet så mange tilhørere til møderne. Aldrig har aviserne ofret spalteplass i så store mængder på alsidig orientering, og aldrig har vælgerne haft så mange og vidtrækkende spørgsmål til os politikere, vel at mærke spørgsmål, som ikke blot er begrænset til den enkeltes snævre egen nytte. Jordproblemer, stormagtskonfrontation, idépolitik og andre brede aspekter er på frugtbar måde bragt ind i dansk politisk vurdering. Men debatten har tillige givet vort demokrati et værdighedstilskud. De allerfleste dialoger har fundet en afslutning i en ånd, der ikke forhindrer, at man bevarer respek-